

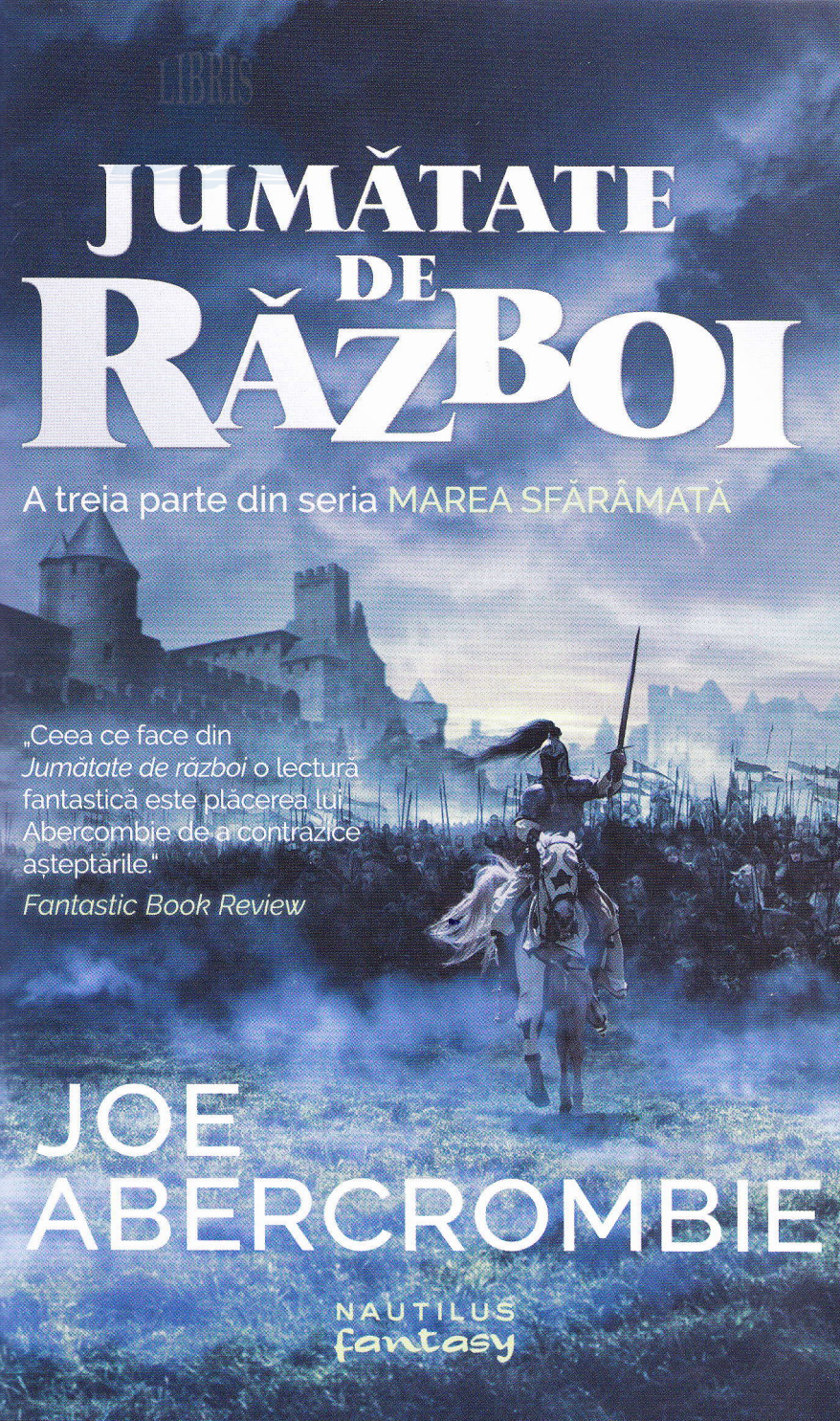
LIBRIS

JUMĂTATE DE RĂZBOI

A treia parte din seria MAREA SFĂRĂMATĂ

„Ceea ce face din
Jumătate de război o lectură
fantastică este plăcerea lui
Abercrombie de a contrazice
așteptările.”

Fantastic Book Review

JOE
ABERCROMBIE

NAUTILUS
fantasy

JUMĂTATE DE RĂZBOI

JOE ABERCROMBIE

Traducere din limba engleză

Liviu SZOKE

NEMIRA

CUPRINS

I. CUVINTELE SUNT ARME

CĂDEREA.....	9
NU-I LOC DE PACE.....	23
NICIODATĂ NU-I DE-AJUNS.....	32
ÎN SIGURANȚĂ.....	39
PENTRU AMÂNDOI.....	49
MĂINI DIBACE.....	52
CU PRIETENI CA ȚȘTIA.....	59
SÂNGELE LUI BAIL.....	67
OCAZII.....	76
CUM SĂ CĂȘTIGI.....	79
CEL CARE INTRĂ PRIMUL.....	86
UCIGAȘUL.....	98
PĂMÂNTUL MEU.....	106

II. NOI SUNTEM SĂBII

DRAGOSTE DE TINERI.....	117
REGINA FĂRĂ NIMIC.....	129
PUTEREA.....	138
PĂRERILE PORCILOR.....	147
CENUȘĂ.....	158
SUPRAVEGHIND.....	167
UCIGAȘUL.....	173

VICTORIE.....	179
PREȚUL	186

III. NOI SUNTEM PAVĂZA

MONȘTRI.....	197
MINCIUNI.....	209
PREA MULȚI PREOȚI.....	214
LOIALITATE.....	218
ARANJAMENTE.....	228
ALEGERI	235
EXEMPLUL LUI GUDRUN.....	243
CEI O MIE.....	248
ORAȘUL INTERZIS.....	255
RĂNI	261
UN DRAM DE CONȘTIINȚĂ	266
PRAF.....	273
MĂRUNTAIELE TATĂLUI PĂMÂNT.....	278
O REALIZARE MĂREATĂ.....	286
FĂRĂ A FI IUBIT	292
RELICVE	298
UCIGAȘUL	303
VISE	313

IV. JURĂMÂNT DE SOARE, JURĂMÂNT DE LUNĂ

ÎN ZORI.....	321
UN ALT FEL DE OȚEL.....	329
MORȚII	336
SĂPĂTURI.....	344
MINTE ȘI SUFLET.....	349
CÂMPUL DE BĂTĂLIE AL PREOȚILOR.....	356
CAPĂȚUL FUNIEI.....	364
LACRIMILE TATĂLUI PACE	370
UCIGAȘUL	378
CEA MAI FERICITĂ ZI.....	385
SCHIMBÂND LUMEA.....	390
UN VOT.....	399
LOVITURI NOI.....	410
ÎNCEPUTUL	418
MULȚUMIRI	426

I

CUVINTELE SUNT ARME

CĂDEREA

– Am pierdut, spuse Regele Fynn chiorându-se în cana cu bere.

În timp ce privea prin sala pustie, Skara știa că n-avea cum să-l contrazică. Vara trecută, eroii adunați acolo fuseseră gata să arunce în aer grinzile acoperișului cu strigătele lor însetate de sânge, cu cântecele despre glorie și cu promisiunile de victorie în fața puhoiului de oameni strânși de Marele Rege.

Dar, așa cum fac bărbații de multe ori, se dovediseră mai mult oratori înfocați decât luptători. După câteva luni lipsite de activitate, de glorie și de câștig, se întorseseră acasă unul câte unul, lăsându-i pe cei mai puțin norocoși, nu prea mulți, în urmă, în jurul marelui foc ale cărui flăcări erau la fel de puțin impresionante ca și comorile Throvenlandului. Acolo unde pădurea de coloane vuisse odată de războinici, acum nu mai rămăseseră decât umbrele și nenumăratele decepții.

Pierduseră. Și nici măcar nu luptaseră cu adevărat.

Mama Kyre, firește, avea un punct de vedere diferit.

– Am ajuns la o înțelegere, regele meu, îl corectă ea, ciugulind din mâncare și strâmbând din nas ca o iapă bătrână la ieslea cu fân.

– Înțelegere?

Skara răscoli furioasă în mâncarea de care nici măcar nu se atinsese.

– Tatăl meu a murit pentru a apăra Fortăreața lui Bail, iar tu i-ai oferit cheia Bunicii Wexen fără să fi reușit să dăm nici măcar o palmă. Le-ai promis războinicilor Marelui Rege că vor putea trece nestingheriți pe pământurile noastre! Cum crezi că ar fi arătat situația dacă am fi „pierdut“?

Mama Kyre își întoarse privirea spre Skara cu obișnuitu-i calm enervant.

– Bunicul tău mort în tumulul său, femeile din Yaletoft plângând deasupra cadavrelor propriilor fii, palatul ăsta făcut scrum, iar tu, prințeso, cu o zgardă de sclavă la gât, legată de jilțul Marelui Rege. *Așa cred că s-ar fi prezentat situația dacă am fi „pierdut“.* De aceea am folosit expresia *am ajuns la o înțelegere*.

Lipsit de obișnuita-i mândrie, Regele Fynn se legăna precum o corabie fără catarg. Dintotdeauna Skara își considerase bunicul la fel de greu de cucerit precum Tatăl Pământ. Nu suporta să-l vadă în halul ăsta. Sau poate că nu suporta gândul că se purtase ca o copilă având astfel de idei.

Îl privi cum înghite cu sete și mai multă bere, cum râgăie și cum își împinge cana aurită în lateral pentru a-i fi umplută din nou.

– Tu ce zici, Jenner cel Albastru?

– În preajma unor oameni de viță nobilă, regele meu, cât de puține pot.

Jenner cel Albastru era un cerșetor bătrân și alunecos, mai degrabă pirat decât neguțător, cu o față dăltuită în piatră, bătută de vreme și crăpată precum galionul de la prova unei corăbii. Dacă Skara s-ar fi aflat la conducere, lui nici nu i s-ar fi permis să acosteze la docuri, ca să nu mai pomenim de prezența la masa regelui.

Însă Mama Kyre vedea toată situația cu totul altfel.

– Căpitanul trebuie privit ca un rege, numai că el nu este stăpânul unei țări, ci al unei corăbii. Experiența ta i-ar fi de mare folos Prințesei Skara.

În ce situație nedemnă ajunseseră, se gândi Skara.

– Primim lecții de la un pirat, murmură Skara ca pentru ea, și nici măcar de la unul care să fi realizat prea multe în viață.

- Nu mai mormăi. Câte ore am petrecut împreună încercând să te învăț cum se cuvine să se poarte o prințesă? Cum trebuie să vorbească o regină?

Mama Kyre își ridică bărbia, făcându-și vocea să reverbereze în toată sala fără niciun efort.

- Dacă tu consideri că vorbele tale au vreo valoare, atunci rostește-le cu voce tare, fă-le să răsunе în toate colțurile, umple sala cu speranțe și dorințe și fă ca fiecare martor al cuvântării tale să le împrăstie mai departe! Dacă ți-e rușine de gândurile tale, atunci mai bine păstrează tăcerea. Un zâmbet nu te costă nimic. Și ce aveai de gând să spui?

- Ei bine...

Jenner cel Albastru își scărpină scalpul pătat de vreme, pe care mai rămăseseră câteva fire răzlețe de păr, care evident că nu mai întâlнисeră un pieptăn de mult timp.

- Bunica Wexen a înăbușit revolta celor din Ținuturile de Jos.

- Cu ajutorul câinelui ei credincios, Yilling cel Strălucitor, care consideră că singura zeitate demnă a fi venerată este Moartea, zise bunicul Skarei înhățând cana cu bere înainte ca sclavul să termine de turnat și vărsându-i o parte din conținut pe masă.

- Se spune că Yilling a mărginit tot drumul către Skekenhouse cu spânzurători în care a atârnat oameni.

- Iar privirea Marelui Rege se îndreaptă spre nord, continuă Jenner. De-abia așteaptă să-i îngenuncheze pe Uthil și pe Grom-gil-Gorm, după care urmează Throvenlandul...

- Care-i stă în drum, încheie Mama Kyre în locul lui. Nu sta cocoșată, Skara, este lipsit de grație.

Skara îi aruncă o privire urâtă, dar își îndreaptă umerii și-și corectă ținuta, stând mai țeapănă în scaun, cu gâtul întins, în acea poziție groaznică pe care preoteasa tot insistă să o adopte. *Stai ca și cum cineva ți-ar ține un cuțit la gât*, spunea ea mereu. *Menirea unei prințese nu este să se simtă în largul ei.*

- Sunt un bărbat căruia îi place să trăiască liber, n-o iubesc deloc pe Bunica Wexen sau pe Zeița ei Unică și nu-mi plac nici taxele, nici regulile ei, zise Jenner cel Albastru frecându-și supărat

falca strâmbă. Dar când Marea Mamă dezlanțuie furtuna cu furie, căpitanul trebuie să facă tot ce-i stă-n putință să-și salveze corabia. Libertatea nu-ți este de niciun folos dacă ești mort. Iar mândria nu le servește la nimic celor rămași în viață.

– Înțelepte vorbe, încuviință Mama Kyre, după care făcu un gest dojenitor către Skara. Cei învinși azi pot câștiga mâine. Însă cei morți au pierdut pentru totdeauna.

– Înțelepciunea și lașitatea pot fi greu de deosebit între ele, se răsti Skara.

Preoteasa strânse din dinți când o auzi.

– Aș putea să jur că te-am învățat să fii manierată cu oaspeții, nu să-i insulti. Noblețea este dată nu de respectul pe care îl primesc cei sus-puși, ci de respectul pe care cei sus-puși îl arată celor aflați în poziții inferioare. Cuvintele sunt arme. Așa că ar trebui mânuite cu mare atenție.

Jenner flutură din mână în semn că nu se simte insultat.

– Prințesa Skara are tot dreptul să se poarte așa. Cunosco mulți bărbați mai viteji decât mine, zise zâmbind cu tristețe și expunându-și dantura strâmbă și cu multe găuri, pe care însă i-am îngropat unul câte unul.

– Vitejia și viața lungă rareori merg mână-n mână, spuse regele, golindu-și din nou cana cu bere.

– Dar nici regii n-ar trebui să fie atât de atrași de bere, zise și Skara.

– Nu mi-a mai rămas decât berea, draga mea nepoată. Războinicii m-au abandonat. Aliații m-au trădat. Au făcut cu toții jurăminte sacre, în fața Soarelui Mamă, promițând să-mi stea alături când norii negri se vor aduna pe cer.

Nu mai era niciun secret. Zi după zi, Skara privise docurile, nerăbdătoare să vadă câte corăbii va trimite Uthil, Regele de Fier al Gettlandului, și câți războinici vor sosi alături de faimosul Grom-gil-Gorm al Vansterlandului. Zi după zi, în timp ce mugurii se transformau în frunze, apoi frunzele începeau să se păteze, deveneau ruginii și cădeau la pământ. Și nimeni nu venise să-i ajute.

– Loialitatea este un lucru firesc la câini, însă oamenii rareori au această însușire, observă Mama Kyre. Un plan care se bazează pe loialitate este mai rău decât lipsa unui plan.

– Și atunci ce facem? Întrebă Skara. Un plan care se bazează pe lașitate?

Bătrân, așa arăta bunicul ei când se întoarse către ea, privind-o cu ochi încețoșați și duhnind a bere. Bătrân și învins.

– Tu ai fost întotdeauna vitează, Skara. Mai vitează decât mine. Fără discuție, prin venele tale curge sângele lui Bail.

– Și al tău, regele meu! Mi-ai spus mereu că doar jumătate de război se poartă cu ajutorul armelor. Și că jumătatea cealaltă se poartă aici.

Și Skara își apăsă tâmpla cu degetul până simți durere.

– Ai fost întotdeauna inteligentă, Skara. Mai inteligentă decât mine. Și zeii știu că poți convinge o pasăre să coboare din văzduh și să te asculte, dacă asta ți-e dorința. Ocupă-te tu de cealaltă jumătate de război, atunci. Pune-ți șiretenia în slujba mea și gonește înapoi oștile Marelui Rege, salvează-ne pământurile și oamenii de sabia lui Yilling cel Strălucitor. Iar asta mă va feri de rușinea acceptării condițiilor puse de Bunica Wexen.

Skara privea în podeaua acoperită cu paie, cu obrajii arzându-i.

– Mi-aș dori să pot.

Însă ea era doar o fată de șaptesprezece ierni și, cu sau fără sângele lui Bail curgându-i prin vene, prin minte nu-i treceau planuri eroice, care să-i salveze.

– Îmi pare rău, bunicule.

– Și mie, copilă.

Regele Fynn se prăbuși înapoi în scaun și ceru din nou bere.

– Și mie.

– Skara!

Cineva o smulse din coșmar, însă în jur era doar întuneric. Reuși să distingă chipul fantomatic al Mamei Kyre, luminat slab de flacăra tremurătoare a unei făclii.

– Skara, trezește-te!

Bâjbâi după pături pentru a le da la o parte, buimacă de somn. Afară se auzeau zgomote ciudate. Strigăte și râsete.

Se frecă la ochi.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să pleci cu Jenner cel Albastru.

Atunci Skara abia reuși să-l zărească pe neguțător în cadrul ușii dormitorului ei. O siluetă întunecată, cu contur neclar, cu privirea în pământ.

– Ce?

Mama Kyre o apucă de braț.

– Trebuie să pleci chiar *acum*.

Skara voia să se împotrivească. După aceea observă expresia de pe chipul preotesei și-și dădu seama că trebuie să se supună fără crâcnire. N-o mai văzuse niciodată pe Mama Kyre speriată.

Iar zgomotele de afară nu mai sunau deloc a râsete. Ci a țipete. Și a strigăte sălbatice.

– Ce se întâmplă? reuși ea să îngâne.

– Am făcut o greșală îngrozitoare.

Ochii Mamei Kyre fulgerară spre ușă, după care reveniră asupra Skarei.

– Am avut încredere în Bunica Wexen.

Începu să răsucescă brățara de aur de pe mâna Skarei. Cea pe care o purtase Bail Constructorul în bătălii, brățara al cărei rubin lucea întunecat ca sângele vărsat proaspăt în lumina făcliei.

– Asta e pentru tine, zise întinzându-i-o lui Jenner cel Albastru. Dacă juri că o vei duce pe prințesă în siguranță la Thorlby.

– Jur. Jur în fața soarelui și-a lunii, rosti el cu o expresie de vinovăție, dar întinzând totuși mâna pentru a lua brățara.

Mama Kyre o apucă strâns, dureros, de mâini pe Skara.

– Orice s-ar întâmpla, trebuie să rămâi în viață. Asta e datoria ta acum. Trebuie să rămâi în viață și să conduci țara. Trebuie să lupți pentru Throvenland. Trebuie să rezisti pentru poporul tău dacă... dacă nu va mai rămâne nimeni în afară de tine.

Teama o sugruma atât de puternic pe fată, încât de-abia mai putea să vorbească.

– Să lupt? Dar...

– Te-am învățat tot ce trebuie. Am încercat din greu. Cuvintele sunt arme.

Preoteasa îi șterse lacrimile. Skara nici măcar nu-și dăduse seama că plânge.

– Bunicul tău avea dreptate, ești o fată vitează și inteligentă. Dar acum trebuie să fii puternică. Nu mai ești un copil. Și să-ți aduci mereu aminte: sângele lui Bail curge prin venele tale. Hai, pleacă!

Skara alerga cu tălpile goale prin întuneric în urma lui Jenner cel Albastru, dărdâind în straiile ei subțiri. Lecțiile Mamei Kyre i se întipăriseră atât de bine în mine, încât își făcea griji dacă e îmbrăcată cum se cuvine, deși alerga ca să-și salveze viața. Prin ferestrele înguste, flăcările uriașe de afară aruncau umbre ascuțite ce se zbăteau pe podelele acoperite cu paie. Auzea strigăte de spaimă în timp ce străbătea în goană coridoarele. Un câine începu să latre, dar lătratul încetă brusc. Apoi răsună un bubuit puternic, asemănător cu cel făcut de un copac doborât la pământ.

De parcă securi imense izbeau în ușă.

Ajunseră în sala de oaspeți, unde războinicii dormiseră lipiți unul de altul cu doar câteva luni înainte. Acum acolo nu se mai găsea decât pătura jerpelită a lui Jenner cel Albastru.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea, recunoscându-și cu greu vocea subțire și frântă.

– Yilling cel Strălucitor a năvălit însoțit de Companionii săi, răspunse Jenner, ca să stabilească datoriile față de Bunica Wexen. Yaletoft e în flăcări. Îmi pare rău, prințesă.

Skara tresări când el îi petrecu ceva în jurul gâtului. O zgardă din fire de argint răsucite, un lanț fin, care se închise cu un clinchet ușor. Genul de lanț pe care-l purta fata engleză care obișnuia să-i lege părul.

– Sunt sclavă? șopti ea, în timp ce Jenner își lega de mână celălalt capăt al lanțului.

– Trebuie să pară că ești.

Skara se făcu mică atunci când auzi din nou zgomotul luptei de afară, metal ciocnit de metal, iar Jenner o împinse în zid. Stinse

făclia și fură astfel învăluți de întuneric. Skara îl văzu scoțând un cutit, în lama căruia se reflecta lumina palidă a Tatălui Lună.

Prin ușă răzbăteau urlete ascuțite și îngrozite, răgetele unor monștri, nu voci familiare de oameni. Skara închise ochii strâns, lacrimile stând să se reverse, și începu să se roage. Rugăciuni murmurate, îngăimate, lipsite de sens. Rugăciuni către toți zeii și spre niciunul.

E ușor să fii viteaz atunci când Ultima Poartă pare minusculă din cauza distanței, un lucru tare îndepărtat, care să-i preocupe doar pe alții, nu și pe tine. Dar acum simțea suflarea înghețată a Morții chiar în ceafă, risipindu-i tot curajul. Cât de ușor vorbise aseară despre lașitate. Însă acum înțelegea și ea ce înseamnă de fapt lașitatea.

Se auzi un ultim țipăt, după care se lăsă o tăcere mai înfricoșătoare decât zarva de dinainte. Jenner o trase înapoi și Skara îi simți respirația stătută pe obraz.

– Trebuie să plecăm.

– Mi-e frică, gâfâi ea.

– Și mie. Dar, dacă avem curaj și îi înfruntăm, s-ar putea să scăpăm de aici. Însă dacă ne găsesc ascunși...

Nu-ți poți învinge temerile decât înfruntându-le, obișnuia să-i spună bunicul ei. Ascunde-te de ele și atunci te vor înfrânge.

Jenner întredeschise ușa și Skara se forță să îl urmeze, cu genunchii tremurându-i atât de tare încât aproape că se ciocneau unul de altul.

Piciorul gol îi alunecă pe ceva. Un bărbat mort zăcea întins lângă ușă, înroșind paiele din jur cu sângele lui întunecat.

Un bărbat pe nume Borid. Un războinic care luptase pentru tatăl ei. O cărase pe Skara pe umeri când era mică, ca ea să poată ajunge la piersicile din livada de la poalele zidurilor Fortăreței lui Bail.

Simți cum o înțeapă ochii și-și mută privirea spre siluetele care vorbeau nu departe de ea. Unde se zăreau arme frânte și scuturi îndoite. Multe cadavre gheboșate, cu membrele rășchirate, zăceau împrăstiate printre coloanele sculptate din sala mare a bunicului ei, cele care-i dăduseră numele de Pădurea.

Mai mulți oameni erau adunați în jurul unui foc imens. Războinici venerabili, acoperiți de zale strălucitoare și cu monede valoroase prinse-n plete, reflectând flăcările care aruncau umbre prelungi în toate părțile.

Mama Kyre stătea acolo, între ei, alături de bunicul Skarei, în cămașa de zale atârând aiurea pe el și cu păru-i cărunț ciufulit, așa cum se ridicase din așternut. Zâmbind mândru, un războinic înalt și suplu, chipeș, nepăsător ca un copil, îi domina pe cei doi prizonieri. În jurul lui se formase un cerc larg, în care nici măcar ceilalți ucigași nu îndrăzneau să pătrundă.

Yilling cel Strălucitor, omul care venera doar Moartea și a cărui voce reverberă acum vioaie în spațiul vast al sălii.

– Speram să am ocazia să-mi arăt respectul față de Prințesa Skara.

– A plecat în vizită la verișoara ei, Laithlin, spuse Mama Kyre.

Aceeași voce studiată, calmă, care o biciuise pe Skara în fiecare zi, dar în care se simțea acum și altceva: groază pură.

– Acolo unde nu vei reuși niciodată să o atingi, adăugă preoteasa.

– Oho, o să ajungem noi și-acolo, spuse unul dintre războinicii lui Yilling, un bărbat imens, cu un gât ca de taur.

– Destul de curând, Mamă Kyre, destul de curând, spuse un alt bărbat, care ținea în mână o sulită lungă și la centură purta un corn.

– Regele Uthil va sosi aici, spuse ea. Vă va arde corăbiile și vă va arunca în apele mării.

– Cum o să-mi ardă corăbiile, dacă ele stau în siguranță în spatele lanțurilor Fortăreței lui Bail? Întrebă Yilling. Lanțuri a căror cheie o am chiar de la tine?

– Și Grom-gil-Gorm va veni, spuse ea, însă vocea deja i se stinsese până la o șoaptă slabă.

– Și eu sper că va veni.

Yilling întinse ambele mâini și-i dădu cu blândețe părul pe spate Mamei Kyre.

– Dar pentru tine va fi prea târziu.